

LA LAURA

La Laura és una nena molt tímida i no li agrada sortir al carrer perquè no vol que la gent vegi les taques que té a la pell. Les taques les té des que va nèixer, ja que al seu avi li passava el mateix. Els metges els hi van dir als seus pares que és genètic i que no passa res. Però que sempre haurà de vigilar amb el sol i sobretot posar-se molta protecció solar.

La Laura havia estudiat a casa amb la seva mare fins a quart de primària perquè no volia anar a l'escola. Quan va començar l'estiu la seva mare li va dir que vingués al jardí que volia parlar amb ella. Seguidament, va venir la Laura a fora al jardí i la mare la va fer seure al seu costat sota l'ombra de la morera. Li va explicar que de cara el curs vinent li aniria bé començar a l'escola del poble, ja que així coneixeria nens i nenes de la seva edat i es socialitzaria. El primer que va dir la Laura davant de la nova notícia va ser: "NO!!!!"

Però, al final no va tenir més remei i ho va acceptar perquè es va adonar que no podria estar sempre estudiant a casa amb la seva mare i en el fons, feia molt de temps que tenia ganes de tenir amics i amigues amb qui xerrar i explicar-se les coses. L'estiu va passar molt ràpid, ja que els nervis per anar a l'escola li feien pensar constantment com seria el primer dia.

Va arribar el dia d'anar a l'escola i la Laura estava més nerviosa que mai, tenia por.

- Què li podria passar? Què li dirien els nens i nenes de la classe? - pensava.

El dia abans d'anar a l'escola, la Laura va obrir l'armari per mirar quina roba es posaria per dissimular les seves taques. Va agafar una samarreta de color lila de coll alt amb les mànigues acampanades i unes malles negres estretes. El cabell deixat anar per aconseguir que la seva cara quedés el més tapada possible i les seves bambes esportives preferides negres.

Els seus pares la van acompanyar perquè havien de parlar amb el director sobre quina classe li havia tocat a la Laura, 5è B i la seva tutora es deia Irene, que segons el director era una mestra molt dolça. Quan va entrar a la classe es van presentar cada nen i nena, i li va tocar seure al costat de la Marta.

Les primeres classes del matí li van passar volant i llavors va tocar la cançó d'anar al pati. Tots els nens van sortir disparats cap al pati, menys la Laura, que es va quedar asseguda i va treure el seu esmorzar de la bossa. Al cap de cinc minuts, la Marta, va tornar a pujar a la classe a buscar a la Laura i li va dir:

- Hola em dic Marta, vols jugar amb mi?

La Laura li va respondre:

- Sí! D'acord.

Van jugar al parxís, a l'oca... i van estar rient fins que va arribar l'hora de començar les classes un altre cop. Després del pati els tocava educació física. Un cop la mestra es va presentar, els va fer baixar al vestuari per canviar-se de muda. Cadascú portava la seva roba d'esport en una bossa a part, on hi havia d'haver: samarreta de màniga curta, pantalons curts, una tovallola, un necesser amb sabó de cos i una colònia.

Mentre es canviaven, la Laura es va esperar a ser l'última per canviar-se i en aquell moment, va entrar la Rita que s'havia deixat la goma del cabell. La Rita es va quedar sorpresa en veure a la Laura sense roba, ja que va poder veure les taques que tenia en tot el seu cos. I la Rita va marxar del vestuari sense que la Laura la veiés. Van anar tots al pati i la mestra els va explicar una mica el que farien durant el curs d'educació física i els va fer córrer pel pati per escalfar. Després va fer un joc de coneixença i de relació: la cadena humana. La cadena humana consisteix en un joc d'anar-se pillant i agafar-se de les mans fent una barrera cada cop més gran. La Laura es va posar a córrer pel

pati per escapar-se de la cadena, però al moment es va adonar que ningú la perseguia.

Va acabar la primera partida i la mestra va dir de repetir, i un altre cop va tornar a passar que la Laura va quedar l'última. A la tercera partida li va tocar parar a la Marta i ella va anar a pillar primer a la Laura. Mentre que les dues pillaven els companys de la classe corrien amb totes les seves forces i s'escoltaven alguns comentaris:

La Rita va dir: - Que no ens toqui la nova!! Està malalta i ens ho encomanarà!!

La Laura va marxar al lavabo i es va posar a plorar. De seguida va entrar la Marta i li va dir que perquè plorava. La Laura estava molt trista perquè havia passat el que tanta por li feia que els nens i nenes es riguessin d'ella. Els nens no la volien per culpa de les seves taques. En aquest moment la Marta va aprofitar per preguntar sobre les taques de la Laura. Ella li va explicar que va néixer així ja que el seu avi també ho havia tingut i que era hereditari, però que no estava malalta ni podia encomanar res. Només tenia taques i que ella volia ser normal com els altres.

La Marta li va dir que a ella no l'importava i que no tenia por de tocar-la, que ella li faria costat i que entre les dues explicarien a la resta de companys el motiu de les seves taques i que no havien de tenir por. Van quedar que li explicarien a la seva mestra perquè ho pogués explicar a tot el grup. La Laura estava molt trista i no tenia ganes de veure a ningú i va decidir marxar cap a casa.

Aquella tarda, la Laura no va anar a l'escola i la mestra va preguntar si algú sabia per què. La Marta va aixecar la mà i va explicar a la mestra Irene el que havia passat durant la classe d'educació física, que la Laura s'havia posat trista pels comentaris dels seus companys i que havia marxat al lavabo per plorar.

La mestra va iniciar un debat a la classe, exposant que no podem rebutjar a la gent pel seu origen, la seva raça o la seva condició física. Que tots hem de ser amics i bons companys i ajudar-nos els una als altres però la majoria de nens

seguien tenint por, perquè no sabien el per què la Laura tenia aquestes taques.

Les setmanes passaven i tot i que alguns nens havien canviat la seva manera de veure a la Laura, encara ella se sentia rebutjada per la majoria. En les classes d'educació física molts no volien tenir contacte amb ella, i quan la mestra posava treballs en grup, ella sempre es quedava de les últimes en ser triades.

Van anar passant les setmanes i la situació de la Laura no millorava. Va arribar febrer i la Marta va tenir una gran idea per canviar la situació de la Laura d'una vegada per totes. Aquell cap de setmana la Marta va convidar a la Laura a dormir a casa seva i li va explicar el seu pla. Les dues van riure molt imaginant les reaccions dels seus companys. Per fi, va arribar l'esperada setmana de carnestoltes. La Laura i la Marta tenien les coses preparades de feia dies.

Aquella setmana, les dues nenes van parlar amb la seva mestra per explicar el seu pla i que ella els ajudés. Així, la mestra va donar les ordres del Rei Carnestoltes, i va ordenar que a la rua anirien tots vestits de dàlmates, pintats de blanc i amb taques negres. També va explicar com seria la coreografia de la seva desfilada, i van estar practicant durant la setmana.

El dia de la rua, els nens de 5èB estaven molt nerviosos. Tant, que ningú es fixava amb la Laura, ni on era ni amb qui estava, així que mentre que baixaven cap al carrer per començar la seva desfilada, la Laura i la Marta es van intercanviar les posicions.

La rua de l'escola va ser espectacular, però per sobre de tot va destacar el grup de dàlmates de 5èB. La seva coreografia era de concurs i els dàlmates es movien i dansaven com autèntics professionals. La gent que s'havia aproximat a veure la rua de l'escola, no podia fer res més que aplaudir i animar a aquells gossos que enlluernaven a tothom amb els seus passos.

Però encara quedava el final del ball. Quan sonaven les últimes notes de la cançó, la Laura va seguir el pla i es va estirar a terra al centre del grup. Llavors

la resta de la classe excepte un, van córrer cap al centre i agafant cadascú al dàlmata per una part, el van pujar enlaire per mostrar-la al públic mentre un dàlmata solitari, que estava fora del grup, l'enfocava amb una potent llum.

Tots els companys de classe es pensaven que a qui estaven aixecant de terra era a la Marta mentre que el dàlmata que enfocava amb el potent llum era la Laura. Llavors, la Marta es va aproximar al grup i va dir cridant:

- Mireu qui és la reina dels dàlmates! – assenyalant cap al centre del grup.

La Laura es va treure la màscara i els seus companys es van quedar bocabadats. Havien estat tocant la seva pell i no havia passat res. Era una pell normal, com la de qualsevol altra. La Marta va córrer cap a la seva amiga i la va abraçar, després va ser la Rita qui va anar cap a la Laura i també la va abraçar mentre li demanava perdó i van anar passant tots els nens i nenes un darrere l'altre per disculpar-se amb ella. En Marc, en Roger, la Gina... i la resta de la classe s'havien adonat que havien sigut molt ximples per haver estat tant temps sense haver volgut conèixer a la Laura ni voler tocar-la.

L'endemà, per fi, després de tants mesos la Laura va poder explicar a la resta de companys de la classe, que ella havia nascut així. Com qui neix amb el cabell ros o amb els ulls marrons. I que no tenia cap cosa estranya, només s'havia de protegir més que els seus companys del sol.

A partir d'aquell moment, la vida de la Laura va canviar completament. Tothom volia jugar amb ella, parlar amb ella i la convidaven a totes les festes d'aniversari. Ella es va sentir feliç perquè per primer cop es va sentir que formava part d'un grup!!!